

Sygn. akt V KK 424/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz (przewodniczący)

SSN Zbigniew Puskarski (sprawozdawca)

SSA del. do SN Mariusz Młockowski

Protokolant Katarzyna Wępa

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Beaty Mik,
w sprawie **P. A.**, **S. M.**, **M. C.** skazanych z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005
r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 ze zm.) i in.,
Z. Ł. skazanego z art. 263 § 2 k.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie
w dniu 30 kwietnia 2015 r.,
kasacji, wniesionych przez obrońców skazanych
od wyroku Sądu Apelacyjnego [...] z dnia 2 grudnia 2013 r.,
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w L.
z dnia 31 października 2012 r.,

I. uchyla zaskarżony wyrok w części, w jakiej odnosi się do czynów przypisanych M. C. w punktach XXIII i XXIV wyroku Sądu pierwszej instancji i w tym zakresie sprawę tego skazanego przekazuje do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym Sądowi Apelacyjnemu;

II. nakazuje zwrócić w/w skazanemu wniesioną opłatę od kasacji w kwocie 750 zł;

III. oddała jako oczywiście bezzasadne kasacje wniesione przez obrońców P. A., S. M. i Z. Ł. oraz zwalnia tych skazanych od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie kasacyjne.

UZASADNIENIE

Prokurator oskarżył grupę osób, wśród nich M. C., któremu zarzucił, że:

XII. (numeracja zarzutów jak w akcie oskarżenia) w okresie co najmniej od maja 2008 r. do 24 lutego 2009 r. na terenie całego kraju, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, kierowanej przez M. M. i P. S., w skład której wchodził: [...] oraz inne ustalone i nieustalone osoby, której celem było wprowadzanie do obrotu oraz uczestnictwo w obrocie znacznych ilości środków odurzających i substancji psychotropowych,

- tj. przestępstwo z art. 258 § 1 k.k.

XIII. w okresie co najmniej od maja 2008 r. do 24 lutego 2009 r. na terenie całego kraju, działając w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez M. M. i P. S., w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii czterokrotnie uczestniczył w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowych w postaci amfetaminy, o łącznej wadze co najmniej 10 kilogramów, i tak: [...],

- tj. przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 ze zm.) w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k.

XIV. (I) w okresie czerwca 2008 r. w K. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, w skład której wchodziły obok wymienionego podejrzanego inne ustalone i nieustalone osoby, której celem było wprowadzanie do obrotu znacznych ilości środków odurzających i substancji psychotropowych,

- tj. przestępstwo z art. 258 § 1 k.k.

XV. (II) w okresie czerwca 2008 r. w K., działając w zorganizowanej grupie przestępczej w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii

uczestniczył w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowych w postaci 1 kilograma amfetaminy i 2 000 sztuk tabletek ecstasy, tj. przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy w L. wyrokiem z dnia 31 października 2012 r., rozstrzygnął o odpowiedzialności oskarżonych, przy czym M. C.:

w pkt XXII wyroku, w ramach czynów zarzucanych mu w punktach 12 i 14 części wstępnej wyroku (w tym zakresie nie posługiwano się cyframi rzymskimi, co odnosi się i do dalszych rozstrzygnięć), uznał za winnego tego, że w okresie co najmniej od maja 2008 r. do 24 lutego 2009 r. na terenie całego brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez M. M. i P. S., w skład której wchodził [...] oraz inne ustalone i nieustalone osoby, której celem było wprowadzanie do obrotu oraz uczestnictwo w obrocie znacznych środków odurzających i substancji psychotropowych, to jest przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności;

w pkt XXIII wyroku uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie 13 części wstępnej wyroku, z tym ustaleniem, iż opisanych w nim zachowań mających dwukrotnie miejsce w październiku 2008 r. w L. oraz w grudniu 2008 r. w R. dopuścił się działając również wspólnie i w porozumieniu ze Z. Ł. , a zachowania mającego miejsce w styczniu 2009 r. w J. działając wspólnie i w porozumieniu ze Z. Ł. i M. K. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do dnia 8. 12. 2011 r. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych, po 20 złotych każda;

w pkt XXIV wyroku, w ramach czynu zarzucanego mu w pkt 15 części wstępnej wyroku, uznał go za winnego tego, że w czerwcu 2008 r. w K., działając w zorganizowanej grupie przestępczej wspólnie i w porozumieniu z [...] uczestniczył w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowych w postaci 1 kilograma amfetaminy i 2000 tabletek ecstasy, tj. przestępstwa z art. 56 ust. 3 w/w ustawy w brzmieniu obowiązującym do 8. 12. 2012 r. (tak w oryginale, powinno być: 2011 r.) w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie tych przepisów wymierzył mu karę 1

roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych, po 20 złotych każda,

w pkt XXV wyroku na podstawie art. 85 i art. 86 § 1 k.k. połączył oskarżonemu orzeczone kary pozbawienia wolności oraz kary grzywny i wymierzył mu karę łączną 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wysokości 120 stawek dziennych, po 20 złotych każda, a w pkt XXVI na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego przepadek równowartości korzyści majątkowej osiągniętej przestępstwami w łącznej wysokości 18.460 zł.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył M. C. (zbędne jest każdorazowe przytaczanie drugiego imienia oskarżonego) okres rzeczywistego pozbawienia wolności od 19.08.2009 r. do 10.02.2010 r., a na podstawie art. 627 w zw. z art. 633 k.p.k. zasądził od niego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe "stosownie do udziału w sprawie", w tym opłatę w kwocie 880 zł.

Apelację od powyższego wyroku wniósł m.in. obrońca M. C. Zaskarżył wyrok w całości w zakresie, w jakim dotyczy tego oskarżonego, zarzucając:

„ I. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, a to naruszenie przepisów:

1. art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 k.p.k. oraz art. 5 k.p.k. przez dowolną ocenę dowodów, bez ich należytego uzasadnienia, przy pominięciu wyjaśnień oskarżonego i wydanie wyroku opartego na dowodach osobowych w postaci wyjaśnień O. S., M. M. i M. K. - pomimo, że dowody te mogą budzić uzasadnione wątpliwości i nie powinny być uznane za wystarczające do uznania za udowodnione sprawstwa oskarżonego, z różnych powodów co do każdej z tych osób:

- w odniesieniu do wyjaśnień O. S. stwierdzić trzeba niemożność realizacji zasady bezpośredniości i brak zagwarantowania oskarżonemu prawa do obrony,
- w odniesieniu do wyjaśnień oskarżonych M. M. i M. K. konieczne jest stwierdzenie, że dowody te będące pomówieniami należy traktować w sposób ostrożny mając na uwadze, że oskarżeni ci zmieniali wyjaśnienia w sposób krańcowy, a przed Sądem ostatecznie je odwołali, co powinno skutkować osłabieniem ich wiarygodności i tym samym dezawuację ich mocy dowodowej,

a nadto w sprawie nie wykonano analiz chemicznych pozwalających na jednoznaczne ustalenie rodzaju środków będących ewentualnie przedmiotem obrotu, mimo, że Sąd I instancji ustalił, że środki te były mieszane, bez dostatecznego wyjaśnienia takiego stanowiska Sądu I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku i rozstrzygnięcie obiektywnie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego (korzystającego wszak z zasady domniemania niewinności);

2. art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. przez dowolne ustalenie, że istnieją dowody pozwalające uznać za udowodniony zarzut działania oskarżonego M. C. w ramach zorganizowanej grupy przestępczej oraz dowolne ustalenia prowadzące do błędnego traktowania czynów opisanych w punktach XIII i XV | II | części wstępnej wyroku, jako odrębnych przestępstw;
3. art. 424 § 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. przez globalne powołanie się na dowody (strony 67 - 76 uzasadnienia zaskarżonego wyroku), bez koniecznego w tej sprawie ustalenia zależności każdego z tych dowodów w całości lub w konkretnym fragmencie od poszczególnych okoliczności faktycznych, które w sprawie wymagają udowodnienia i uzasadnienia, co w istocie stanowi niedopuszczalne streszczenie dowodów zamiast dokonania ustaleń faktycznych i wskazania, na jakich dowodach zostały oparte, co uniemożliwia ocenę prawidłowości procesu rozumowania Sądu I instancji oraz kontrolę instancyjną;
4. art. 14 § 1 k.p.k. przez skazanie oskarżonego M. C. za czyny z punktów: 12, 13, 14 i 15 części wstępnej wyroku pomimo, że w części tej nie ma wymienionych czynów o takiej numeracji, są natomiast zarzuty opisane w pkt XII, XIII, XIV | I | i XV | II |, co z pewnością nie jest oznaczeniem tożsamym, skutkiem czego oskarżonego tego skazano za czyny mu nie zarzucone;

w sytuacji uznania powyższego za oczywistą omyłkę konieczne jest stosowne sprostowanie;

- II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, przez niesłuszne uznanie oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów, mimo poważnych wątpliwości w tym zakresie, wynikających ze zgromadzonych dowodów, a zwłaszcza przypisanie

oskarżonemu działania przestępczego w zorganizowanej grupie przestępczej, pomimo braku dowodów na powyższe;

a nadto z ostrożności procesowej (na wypadek nieuwzględnienia wyżej wskazanych zarzutów):

III.rażącą niewspółmierność kary, przez wymierzenie oskarżonemu M. C. bezwzględnej kary pozbawienia wolności w wymiarze przekraczającym dwa lata pozbawienia wolności, co uniemożliwia warunkowe zawieszenie jej wykonania, mimo istnienia po stronie oskarżonego dodatkowo prognozy kryminologicznej, wynikającej z dotychczasowej niekaralności oraz pozytywnej postawy rodzinnej”.

Obrońca postulował zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie M. C. od postawionych mu zarzutów albo uchylenie wyroku w stosunku do tego oskarżonego i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 2 grudnia 2013 r., rozstrzygając odnośnie do M. C. zmienił wobec niego zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- A. odnośnie czynu przypisanego oskarżonemu w pkt XXII części dyspozytywnej wyroku ze składu osobowego zorganizowanej grupy przestępczej, w której oskarżony ten brał udział, wyeliminował także [...] oraz przyjął że P. S. brał udział w kierowaniu tą grupą do dnia 24 października 2008 r.;
- B. odnośnie czynów przypisanych oskarżonemu w pkt XXIII oraz w pkt XXIV części dyspozytywnej wyroku, a opisanych w pkt XIII i XV części wstępnej tego wyroku, z opisu tych czynów wyeliminował ustalenie, że oskarżony M. C. z popełniania tych przestępstw uczynił sobie stałe źródło dochodu i w konsekwencji z podstawy skazania i wymiaru kary za te przestępstwa wyeliminował przepis art. 65 § 1 k.k., a nadto ustalił, że oskarżony dopuścił się tych przestępstw uczestnicząc w grupie przestępczej, w kierowaniu którą P. S. brał udział w do dnia 24 października 2008 r.;
- C. odnośnie orzeczenia zawartego w pkt XXVI wyroku w miejsce kwoty 18 460 zł orzekł przepadek równowartości korzyści osiągniętej z przestępstwa w kwocie 880 zł.

W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok w stosunku do M. C. utrzymał w mocy oraz zwolnił tego oskarżonego od ponoszenia kosztów procesu za postępowanie odwoławcze.

Kasację od prawomocnego wyroku Sądu odwoławczego wniósł m.in. obrońca aktualnie skazanego M. C. Zaskarżył wyrok w części odnoszącej się do tego skazanego, nie dotyczącej kosztów, tj. rozstrzygnięcie zmieniające oraz rozstrzygnięcie utrzymujące w mocy wyrok Sądu I instancji. Zarzucił wyrokowi rażące naruszenie prawa, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

„I. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a to:

1. art. 437 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., art. 424 § 1 k.p.k. i art. 410 k.p.k., a także art. 6 k.p.k., art. 425 § 1 k.p.k. i art. 433 k.p.k. w zw. z art. 6 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności i w zw. z art. 440 k.p.k., a także art. 457 § 3 k.p.k. przez brak uchylenia wyroku Sądu I instancji przez Sąd odwoławczy pomimo dokonania przez Sąd I instancji pozbawionej obiektywizmu, niezgodnej z regułami rządzącymi oceną dowodów, dowolnej oceny dowodów, bez ich należytego uzasadnienia, przy pominięciu wyjaśnień oskarżonego i wydanie wyroku opartego na dowodach osobowych w postaci wyjaśnień [...] - pomimo, że dowody te budzą uzasadnione wątpliwości i nie powinny być uznane za wystarczające do uznania za udowodnione sprawstwa M. C., z różnych powodów co do każdej z tych osób:

- w odniesieniu do wyjaśnień O.S. stwierdzić trzeba niemożność realizacji zasady bezpośredniości i brak zagwarantowania oskarżonemu prawa do obrony,
- w odniesieniu do wyjaśnień oskarżonych M. M. i M. K. konieczne jest stwierdzenie, że dowody te będące pomówieniami należy traktować w sposób ostrożny mając na uwadze, że oskarżeni ci zmieniali wyjaśnienia w sposób krańcowy, a przed Sądem I instancji ostatecznie je odwołali, co powinno skutkować osłabieniem ich wiarygodności i tym samym dezawuację ich mocy dowodowej, a nadto w sprawie nie wykonano analiz chemicznych pozwalających na jednoznaczne ustalenie rodzaju środków będących ewentualnie przedmiotem obrotu, mimo, że Sąd I instancji ustalił (a Sąd odwoławczy to zaaprobował), że środki te były mieszane, a nadto przez całkowicie dowolne ustalenie, że M. C. był członkiem i działał w ramach zorganizowanej grupy przestępczej („grupy I.”),

a nadto przez dowolne ustalenia prowadzące do błędnego traktowania czynów opisanych w punktach XIII i XV. | II | części wstępnej wyroku, jako odrębnych przestępstw;

bez dostatecznego wyjaśnienia takiego stanowiska Sądu odwoławczego w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku i rozstrzygnięcie obiektywnie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego (korzystającego wszak z zasady domniemania niewinności);

2. art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. przez brak rozpoznania przez Sąd odwoławczy wszystkich zarzutów apelacji, polegających w szczególności na naruszeniu prawa procesowego, które miało wpływ na treść orzeczenia Sądu I instancji, a mianowicie art. 14 § 1 k.p.k. przez skazanie M. C. za czyny z punktów 12, 13, 14 i 15 części wstępnej wyroku pomimo, że w części tej nie ma wymienionych czynów o takiej numeracji, są natomiast zarzuty opisane w pkt XII, XIII, XIV | I | i XV | II | - co z pewnością nie jest oznaczeniem tożsamym, skutkiem czego oskarżonego tego skazano za czyny mu nie zarzucone;

II. obrazę prawa materialnego, a to art. 258 § 1 k.k. jest jego niewłaściwe zastosowanie do zachowania skazanego M. C., w sytuacji gdy sam Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (strony 60 – 61) stwierdził, że M. C. stanowczo zaprzeczył, aby miał świadomość istnienia grupy przestępczej bądź aby akceptował swój udział w grupie, a jednocześnie nie sposób przyjąć, że [M. C.] spełnił kryteria warunkujące uznanie go za członka „grupy I.”, albowiem „nie ujawniono dowodów potwierdzających, że [M. C.] uzgadniał jakieś stałe wzajemne usługi lub przysługi dla grupy, ustalał zasady współdziałania”, a „zarazem brak jest racjonalnych przesłanek do uznania, że takie dowody obiektywnie istnieją, mogą być ujawnione i przeprowadzone”.

Obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w stosunku do M. C. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Apelacyjnej wniosła o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej i takie stanowisko zajęła też na rozprawie kasacyjnej prokurator Prokuratury Generalnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

W protokole rozprawy kasacyjnej odnotowano, że Przewodniczący poinformował, iż pisemne uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego zostanie sporządzone tylko w części dotyczącej uchylecia wyroku Sądu Apelacyjnego. Wynika to z faktu, że na rozprawie kasacyjnej, w obecności skazanego M. C. oraz jego obrońcy, przedstawiono powody rozstrzygnięcia Sądu Najwyższego, wskazując na oczywistą bezzasadność prawie wszystkich podniesionych w kasacji zarzutów. W szczególności zwrócono uwagę, że zarzut z pkt I. 1, niezależnie od wymienienia jako naruszonych przepisów, których obraza w ogóle nie wchodziła w rachubę (np. art. 425 § 1 k.p.k.), powielił zagadnienia podniesione w apelacji i – z jednym wyjątkiem – bezzasadnie utrzymuje, że do zagadnień tych nie odniósł się Sąd Apelacyjny. Z kolei, w nawiązaniu do zarzutu z pkt I. 2, stwierdzono, że mimo nieodniesienia się przez Sąd *ad quem* do zarzutu z pkt I. 4 apelacji, uchybienie to nie mogło mieć żadnego, tym bardziej istotnego wpływu na treść orzeczenia, jako że posługiwanie się przez Sąd *meriti* niejednostajnym zapisem (raz przy użyciu cyfr rzymskich, raz przy użyciu cyfr arabskich) numeracji zarzutów postawionych ówczesnie oskarżonemu M. C. z pewnością nie oznacza, że, jak twierdzi obrońca, „oskarżonego tego skazano za czyny mu nie zarzucone”. Ma przy tym swoją wymowę okoliczność, że w uzasadnieniu kasacji, podobnie jak w apelacji, jej autor dopuszcza możliwość uznania niejednostajności oznaczania numeracji zarzutów za „oczywistą omyłkę”, należy rozumieć, że omyłkę pisarską. Wreszcie, w odniesieniu do zarzutu z pkt II kasacji, zwrócono uwagę, że bazuje on na wykorzystaniu omyłki Sądu, która bez wątplenia ma charakter oczywistej omyłki pisarskiej. Po prostu, co jednoznacznie wynika z odpowiednich fragmentów uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego (zob. s. 77, 95, a zwłaszcza s. 125 - 126), wymienienie M. C. w liczonym gronie osób, co do których Sąd przeprowadził wywód wykazujący brak podstaw do przypisania im przestępstwa z art. 258 § 1 k.k., nastąpiło w wyniku nieuwagi sędziego sporządzającego uzasadnienie i przeoczenia omyłki przez pozostałych sędziów podpisujących ten dokument.

Nie można było jednak odmówić racji obrońcy, gdy wskazywał on, co prawda niezbyt klarownie (powinien to uczynić w ramach zarzutu z pkt I. 2 kasacji), jednak czytelnie, na nieodniesienie się przez Sąd Apelacyjny, z możliwością istotnego wpływu tego uchybienia na treść orzeczenia, do ujętego w pkt I. 2 apelacji zarzutu

nieprawidłowego potraktowania przez Sąd *meriti* czynów (zachowań) opisanych w punktach XIII i XV (II) części wstępnej wyroku, jako odrębnych przestępstw. Co prawda, Sąd odwoławczy stwierdził, że zarzutów przedstawionych w skardze apelacyjnej obrońcy oskarżonego M. C. nie uwzględnił, „uznając je w całości za bezzasadne”, co sugeruje, że i wymieniony zarzut miał w polu widzenia i oceny. Rzecz jednak w tym, że w części motywacyjnej wyroku Sąd *ad quem* nie przedstawił w tym względzie żadnego wyводу, co nasuwa odczucie, iż zapewnienie wskazujące na rozważenie wszystkich zarzutów przedstawionych w apelacji jest jedynie deklaracją, odbiegającą od rzeczywistego przebiegu narady składu orzekającego. Tymczasem podniesione przez obrońcę zagadnienie było o tyle ważne, że w grę wchodziło zajęcie przez Sąd Apelacyjny stanowiska, czy prawidłowo Sąd I instancji zachowanie oskarżonego potraktował jako dwa, a nie jedno przestępstwo. Nie ulega przy tym wątpliwości, że w interesie oskarżonego było przyjęcie tego drugiego wariantu. W szczególności Sąd odwoławczy powinien przedstawić wywód, w ramach którego miałby na uwadze, że:

- Sąd Okręgowy nie podzielił przedstawionej w akcie oskarżenia koncepcji, że M. C. dopuścił dwóch przestępstw z art. 258 § 1 k.k., z których jedno miałoby polegać na braniu udziału w czerwcu 2008 r. w K. w zorganizowanej grupie przestępczej [zarzut z pkt XIV (I)] i skazał tego oskarżonego za jedno przestępstwo, wyczerpujące znamiona wymienionego przepisu;
- Sąd Okręgowy z niewielką modyfikacją przypisał oskarżonemu czyn ujęty w pkt XIII części wstępnej wyroku, którego opis wskazuje na działanie oskarżonego w zorganizowanej grupie przestępczej i uczestniczenie w okresie co najmniej od maja 2008 r. do 24 lutego 2009 r. na terenie całego kraju, w ramach przestępstwa ciągłego (art. 12 k.k.), w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowych. Nie zmienia tego faktu ograniczenie się przez Sąd orzekający do podania podstawy prawnej wymiaru kary, bez podania podstawy prawnej skazania, w której, tak jak w akcie oskarżenia, powinien się znaleźć art. 12 k.k.;
- opis czynu z pkt XV (II) części wstępnej wyroku, za który oskarżony został odrębnie skazany, pod względem czynności wykonawczej (działanie w zorganizowanej grupie przestępczej, niewątpliwie tej samej, co wyżej wymieniona i uczestniczenie w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowych), osób

współdziałających, miejsca (rzecz jasna, K. pozostaje w obrębie „całego kraju”) oraz czasu działania (czerwiec 2008 r.), zdaje się nie wykluczać możliwości usytuowania tego czynu w ramach przestępstwa ciągłego z pkt XIII części wstępnej wyroku.

W tym stanie rzeczy stanowisko Sądu Apelacyjnego o bezzasadności wszystkich zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy M. C., co siłą rzeczy odnosi się również do zarzutu kwestionującego potraktowanie zachowań oskarżonego, polegających na uczestniczeniu w obrocie substancjami psychotropowymi, jako dwóch odrębnych przestępstw, należało uznać za gołosłowne, zatem wyartykułowane z rażącą obrazą art. 457 § 3 k.p.k. Uchybienie to wypadało uznać za rażące i mogące mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a w konsekwencji uchylić wyrok Sądu Apelacyjnego w części, w jakiej odnosi się do czynów przypisanych M. C. w punktach XXIII oraz XXIV wyroku Sądu I instancji i w tym zakresie sprawę przekazać temu Sądowi do ponownego rozpoznania. Miała przy tym znaczenie okoliczność, że stanowisko Sądu odwoławczego było niemożliwe do skontrolowania przez pryzmat uzasadnienia wyroku Sądu I instancji, bowiem i w tym dokumencie nie ma żadnego nawiązania do przedmiotowego zagadnienia. Ta uwaga odnosi się też do odpowiedzi prokuratora na kasację.

Sąd odwoławczy, rozpoznając w ograniczonym zakresie sprawę M. C., skupi uwagę na podniesionym przez jego obrońcę zagadnieniu możliwości oceny zachowania oskarżonego jako jednego przestępstwa i stanowisko, które w tym względzie zajmie – pozytywne, względnie negatywne – w należyty sposób uzasadni.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku, na podstawie art. 527 § 4 k.p.k. nakazując zwrócenie skazanemu uiszczzonej przez niego opłaty od kasacji.